

UZASADNIENIE

W dniu 13 listopada 2018 r. G. M. (1) wystąpiła przeciwko P. Ł. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli w zakresie przeniesienia własności wynoszącego ¼ udziału w nieruchomości położonej w S. L. w gminie O., uregulowanej w księdze wieczystej numer (...).

Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu.

Powołała się na darowanie ww. udziału pozwanej - aktem notarialnym Rep.A Nr (...) z dnia 3 lipca 1998 r. oraz odwołanie tej darowizny w dniu 16 sierpnia 2018 r. z powodu rażącej niewdzięczności pozwanej, która miała polegać na przywłaszczeniu własności powódki, pozbawieniu jej dostępu do ww. nieruchomości, zniszczeniu jej małżeństwa i „odrzuconiu” z rodziny, niszczeniu jej reputacji zawodowej oraz udziale w spisku, mającym na celu umieszczenie powódki w szpitalu psychiatrycznym (pozew k.3-33).

P. M. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Powołała się na naganne zachowania powódki w stosunku do niej i jej męża – agresję słowną, nękanie, groźby, pomówienia. Jednocześnie zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom o swojej rażącej niewdzięczności wobec darczyńcy, w szczególności twierdzeniu na temat podejmowania przez siebie działań celem umieszczenia powódki w szpitalu psychiatrycznym. Podniosła zarzut sprzeczności z zasadami współżycia społecznego zachowania powódki polegającego na odwołaniu darowizny po 18 latach od jej dokonania (odpowiedź na pozew k. 235-271).

W toku procesu powódka złożyła oświadczenie, iż nie wyraża zgody na mediację. Powołała się na stan zagrożenia epidemiologicznego oraz brak zainteresowania pozwanej jej losem w tej sytuacji (pisma procesowe k. 1899-1902, k.1945).

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka G. M. (1) ma jedną córkę P.. Jej mężem jest J. M. (1) (bezsporne).

J. M. (1) jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim – z powodu upośledzenia narządu ruchu (symbol 05-R), nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby (orzeczenie k.1105).

P. M. odbywała aplikację adwokacką w kancelarii matki (bezsporne).

P. M. wykonywała w kancelarii matki prace na pół etatu w okresie: 1 stycznia 2015 r. – 31 stycznia 2017 r., stosunek pracy został rozwiązany za porozumieniem stron (świadcstwo pracy k.1887-1889).

Nieruchomość położona w miejscowości S. w gminie O. przy ul. (...), oznaczona jest na mapie ewidencyjnej jako działka nr (...) o powierzchni 0,1230 ha i uregulowana w księdze wieczystej numer (...), prowadzonej w Sądzie Rejonowym w Zgierzu (odpis księgi wieczystej k. 34-35, wydruk k. 36-39).

Nieruchomość ta pierwotnie stanowiła w ¼ części, współwłasność G. M. (2), która aktem notarialnym Rep. A Nr (...) z dnia 3 lipca 1998 r. darowała ten udział na rzecz córki P. M. (akt notarialny – umowa darowizny k. 41-43).

Obecnie pozwana jest właścicielką całej nieruchomości – pozostały udział wynoszący ¾ nabyła w spadku po L. L. (1) – na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 16 czerwca 200 r. wydanego w sprawie sygn. IV Ns II 359/00 (odpis księgi wieczystej k. 34-35, wydruk k. 36-39, postanowienie k.47, zaświadczenie k.48).

Nieruchomość jest zabudowana budynkiem mieszkalnym - letniskowym i budynkiem gospodarczym (bezsporne).

G. M. (1) prowadzi praktykę adwokacką w lokalu nr (...) w budynku położonym w Ł. przy ul. (...) (bezsporne).

W budynku tym znajduje się także lokal nr (...), stanowiący własność męża powódki J. M. (1) – na podstawie umowy sprzedaży z dnia 24 października 2014 r., Rep. A Nr 5730/2014. Przy zawieraniu aktu notarialnego – umowy sprzedaży lokalu obecna była G. M. (1), która potwierdziła, iż jej mąż zakupił lokal za fundusze stanowiące jego majątek osobisty (akt notarialny – umowa sprzedaży k. 1248-1251).

W lokalu nr (...) od połowy 2017 r. praktykę adwokacką prowadzi J. Ł., a obecnie również P. Ł. - na podstawie umów najmu zawartych z J. M. (1) (bezsporne).

Wyposażenie lokalu nr (...) – kancelarii adwokackiej w części zostało zakupione przez G. M. (1) i J. M. (1) jako prezent dla córki po zdaniu przez nią egzaminu adwokackiego.

Pozostała część wyposażenia została zakupiona przez adw. J. Ł. z dotacji unijnych (zamówienia i faktury k.1430-1433, w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadków: J. Ł. 00:40:50, J. M. (1) 01:55:20)

W dniu 16 sierpnia 2018 r. P. M. zgłosiła do Urzędu Skarbowego Ł. darowiznę od rodziców w zakresie wyposażenia kancelarii: 7 obrazów o łącznej wartości 7.000 zł, figurkę o wartości 200 zł oraz meble o wartości 28.221 zł (zgłoszenie k. 1269-1272).

Powódce nie zostały przekazane klucze do lokalu nr (...). W czasie remontu tego lokalu J. M. (1) zostawił te klucze w lokalu nr (...); powódka wykorzystała to i weszła do kancelarii (...), który zażądał zwrotu kluczy z uwagi na tajemnicę adwokacką (w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadka J. Ł. 00:16:15-00:20:53).

Powódka nie zgłosiła lokalu nr (...) jako miejsca prowadzenia przez siebie działalności gospodarczej (bezsporne).

J. Ł. i P. M. przez 8 lat byli parą, zaplanowali zawarcie związku małżeńskiego w dniu 28 lipca 2018 r., na którą to uroczystość zaprosili m. in. oboje rodziców P. M. (zaproszenie k. 308-310, zeznania pozwanej 00:35:38 w protokole rozprawy z dnia 9 października 2020 r. w zw. z 01:03:32 w protokole rozprawy z dnia 29 maja 2019 r. k. 768, zeznania świadka J. M. (1) 02:03|:39).

W dniu 23 lipca 2018 r. powódka krytykowała zaplanowany przez narzeczonych sposób ustawienia stołów na sali weselnej, zdenerwowała się tym i oświadczyła, że nie udzieli młodemu swojemu błogosławieństwa (prywatna transkrypcja nagrania k. 771-776, nagranie rozmowy na płycie CD k. 700, w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadka J. Ł. 00:06:24).

W salonie sukni ślubnych powódka uczestniczyła w pokazie sukni wybranej przez córkę. Powódka krytykowała wybór córki w zakresie sukni ślubnej, wybrała dla niej inną suknię, którą pozwana przymierzyła, ale nie była zadowolona. Powódka zadeklarowała, iż nie pojawi się na weselu, jeśli córka pozostanie przy swoim wyborze. Córka poszła na kompromis – zakupiła suknię w fasonie według swego wyboru, ale w kolorze wskazanym przez matkę. Obecni przy tej sytuacji J. M. (1) i J. Ł. stwierdzili, że wybór sukni należy do panny młodej. Pozwana reagowała płaczem na zachowanie matki. Powódka była zdenerwowana reakcją rodziny, zabrała |J. M. (1) klucze do auta, wskazała, że ma wrócić do domu taksówką, ponadto powiedziała mu, że „prawdopodobnie będzie sprawa rozwodowa” (zeznania świadka I. P. 02:47:11-02:55:06 w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r., w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadków: J. Ł. 00:12:02-00:16:15, J. M. (1) 01:55:20).

Powódka informowała znajomych, iż nie podoba jej się suknia ślubna córki (zeznania świadka M. K. w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. 02:25:05)

W dniu 24 lipca 2018 r. powódka i jej mąż kłócili się o wydanie powódce kluczy do lokalu nr (...) w budynku położonym w Ł. przy ul. (...) i kluczy do wspólnego auta. Powódka oskarżyła męża że jest złodziejem, a on zadzwonił na pogotowie, poinformował o groźbach zabicia go ze strony żony . Podczas tej sytuacji obecna była pozwana.

Wskutek tego w mieszkaniu G. M. (1) i J. M. (1) miała miejsce interwencja policji. Funkcjonariusze opisali zastaną sytuację jako awanturę domową – „małżeństwo grozi, że się pozabija”, zanotowali, że G. M. (1) nie akceptuje przyszłego zięcia i nie zgadza się na ślub. Funkcjonariusze policji zapamiętali również, że G. M. (1) domagała się od córki zwrotu mebli zakupionych do kancelarii adwokackiej i zwrotu jej działki (wydruk notatników policyjnych k. 596, k.598-599, prywatna transkrypcja nagrania k. 777-780, nagranie rozmowy na płycie CD k. 700, protokół k.2094-2095).

J. M. (1) wydał powódce na jej żądanie klucze do auta i dowód rejestracyjny auta, ale odmówił wydania kluczy do nieruchomości w S. L.. Pozwana początkowo zamierzała wydać matce klucze do nieruchomości oraz podpisać umowę o dożywotnim dostępie matki do nieruchomości, lecz J. M. (1) nakłaniał ją, aby niczego nie podpisywała (w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. - zeznania świadków: P. T. 00:00:10:02-00:25:03, M. K. 02:15:40).

Następnego dnia pozwana rozmawiała przez telefon z przyjaciółką matki. Wskazała, iż „jej mama zachowuje się nienaturalnie, nie chce zgodzić się na ślub, ma pretensje o sukienkę”, wyraziła opinię, iż „mama jest w takim stanie, że nie wiadomo, co może zrobić, krzywdę sobie albo komuś”. (zeznania świadka K. G. w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. 01:35:12, 01:50:18).

Pozwana rozmawiała przez telefon również ze znajomym powódki - psychologiem M. K., wyraziła opinię, iż matka „jest zaburzona emocjonalnie lub psychicznie” oraz poprosiła go, by towarzyszył matce podczas ślubu, gdyż „może coś zrobić”. Znajomy matki odmówił, uznając, iż jego obecność na ślubie stanowiłaby dowód, że powódka ma jakies zaburzenia psychiczne (zeznania świadka M. K. w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. 02:25:05)

W dniu 25 lipca 2018 r. pozwana wraz z J. M. (1) wyprowadzili się z mieszkania zajmowanego wspólnie z powódką. Zabrali ze sobą psa (bezsporne).

Powódka była obecna na weselu pozwanej. Jako prezent ślubny powódka wręczyła pozwanej skarbonkę z listem, informującym o wydziedziczeniu pozwanej (bezsporne).

Powódka na weselu pozwanej odmówiła siedzenia obok J. M. (1), więc obsługa zmieniła jej miejsce, lecz zapomniała o winietce z imieniem i nazwiskiem. Błąd naprawił dopiero J. M. (1) – przełożył na stół powódki winietkę ze swoimi danymi, wpisał imię powódki (w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadka J. M. (1) 02:03|:39).

Pozwana na weselu unikała kontaktu z matką, po weselu nie odebrała od niej telefonu (zeznania świadka P. T. w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. 00:30:40, w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadka J. Ł. 01:36:22).

G. M. (1) planowała, że poprawiny odbędą się na nieruchomości w S. L., choć narzeczeni nie wypowiedzieli się jednoznacznie, czy aprobują jej plany w tym zakresie.

Ostatecznie po awanturach, jakie miały miejsce w okresie przed ślubem, narzeczeni nie zdecydowali się na wyprawienie poprawin (zeznania świadka P. T. w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. 00:45:02, w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadka J. Ł. 00:35:29).

G. M. (1) mimo braku decyzji młodych przygotowała poprawiny na nieruchomości i była rozczarowana, że zaplanowana przez nią uroczystość się nie odbyła (bezsporne).

Po ślubie P. M. dokonała zmiany nazwiska na M.-Ł. (bezsporne).

Powódka zablokowała telefony, które zakupiła w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, a które dotąd użytkowali za jej zgodą córka i mąż (zeznania świadka P. T. w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. 01:020:39, w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadka J. Ł. 00:59:51).

W dniu 3 sierpnia 2018 r. J. M. (1) wystąpił o rozwiązanie poprzez rozwód małżeństwa z G. M. (1).

W odpowiedzi G. M. (1) wniosła o oddalenie pozwu, a na wypadek nieuwzględnienia tego żądania – o orzeczenie separacji z wyłącznej winy powoda. Ponadto wystąpiła o zasądzenie od J. M. (1) alimentów na swoją rzecz w kwocie 2.000 zł miesięcznie. W uzasadnieniu wyraziła pogląd, iż „pозew to konfabulacja J. Ł. (...) powód nie przeczytał nawet pozwu, wierzy Ł. i podpisuje, co on chce”, wskazała, że pozew rozwodowy jest napisany przez J. Ł. (odpowiedź na pozew k. 1654-1675).

P. Ł. zmieniła zabezpieczenia na ogrodzeniu i kod do wejścia na nieruchomość oraz odmówiła matce wstępu na nieruchomość S. pod swoją nieobecność, gdyż zobaczyła spakowaną paczkę oraz otrzymała informację, że powódka kilkakrotnie wynosiła bez jej zgody rzeczy z nieruchomości (zeznania pozwanej 00:35:38 w protokole rozprawy z dnia 9 października 2020 r. w zw. z 01:03:32 w protokole rozprawy z dnia 29 maja 2019 r. k. 768, w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadków J. Ł. 00:20:53-00:25:32, J. M. (1) 02:08|:24).

G. M. (1) mimo to w dniu 5 sierpnia 2018 r. weszła na nieruchomość i została poinformowana przez ochronę, że właściciel nieruchomości nie życzy sobie jej obecności na działce. Powódka miała pretensje do pozwanej i swego męża, że „nie może przebywać u siebie” (zeznania świadka K. G. w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. 01:40:42-01:45:06, w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadka J. Ł. 00:25:32).

W dniu 25 sierpnia 2018 r. powódka stawiała się na nieruchomość w S. L. z zamiarem odbioru wyposażenia domu mieszkalnego. P. Ł. początkowo odmówiła wydania rzeczy, następnie jednak czekała na nieruchomość na powódkę, która w tym czasie zrezygnowała z przyjazdu (oświadczenie k.104, zeznania świadka K. G. w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. 02:00:04).

Ostatecznie pozwana oddała matce część rzeczy z tej nieruchomości (zeznania świadka P. T. w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. 01:00:03).

Z powodu nieudostępnienia powódce nieruchomości w S. L. miały miejsce interwencje policji, zainicjowane przez G. M. (1) – w dniach: 5 sierpnia 2018 r., 20 października 2018 r., 17 listopada 2018 r. (informacja k.600).

Powódka życzyła swojej córce „dzieci z downem” (w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadka J. Ł. 00:29:41, w protokole rozprawy z dnia 9 października 2020 r. zeznania powódki 00:25:56).

Jesienią 2018 r. na nieruchomości w S. L. zostały wycięte nasadzenia roślinne (bezsporne).

Interwencja policji, zainicjowana przez G. M. (1) miała również miejsce w dniu 15 marca 2019 r. w budynku, w którym usytuowane są kancelarie adwokackie powódki i J. Ł. (pismo k. 1080-1081).

Powódka prowadziła liczną korespondencję z P. Ł. i J. M. (1), w której oskarżała męża i córkę o okradzenie jej z dorobku życia, o groźby, szantaż i zastraszanie a zięcia J. Ł. – o inspirowanie takich zachowań, ponadto określiła wszystkich troje jako grupę przestępczą oraz formułowała opinie, że pisma, jakie są do niej kierowane przez męża (w tym - liczne skargi, pozew rozwodowy) zredagowała P. M., a bezwolnie podpisał J. M. (1). Podała, że cieszy się że odcięła mężowi i córce pępowinę. Zarzucała mężowi zachowania pedofilskie wobec córki. Groziła wytoczeniem spraw sądowych oraz postępowań w Prokuraturze i Radzie adwokackiej, (korespondencja k.73-79, k.85-91, k.97, k.101, k.198-110, k.113, k.115, k.116, k.118, k.134-136, k.137-139, k.217, k.219-220, k.221-222, k.232-234, k.453, k.457, k.458, k.459, k.461, k.464, k.470, , k.471, k.489-491, k.492-493, k.501-504, k.505-510, k.643-645, k.646-647, k.1439, k.1475).

Mąż powódki - J. M. (1) wystąpił do Okręgowej Rady Adwokackiej w Ł. w dniu 30 lipca 2018 r., 10 sierpnia 2018 r., 20 sierpnia 2018 r., 12 października 2018 r. informując o naruszeniach przez adw. G. M. (1) zasad etyki adwokackiej i godnością zawodu oraz o jej agresywnych zachowaniach wobec członków rodziny (pismo k.164-165, k.166, k.295-305).

Powódka skierowała szereg wystąpień do Rzecznika Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W., Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w Ł., Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Adwokackiej w Ł., informując m. in. o przejmowaniu jej klientów przez pozwaną i jej męża, naruszaniu przez nich tajemnicy adwokackiej oraz domagając

się wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego przeciwko adw. J. Ł. i P. Ł.; informowała o negatywnych i nieetycznych zachowaniach córki, J. M. (1) i J. Ł. wobec niej, w tym o naruszeniu jej nietykalności cielesnej i zaborze jej mienia.

Wskutek ww. pism powódki prowadzone było dochodzenie dyscyplinarne z udziałem P. Ł. i J. Ł..

Powódka wystąpiła również do Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego „o pomoc w doprowadzeniu do wszczęcia postępowań karnych i dyscyplinarnych” wobec J. Ł. i P. Ł.. W piśmie tym m. im. określiła ich jako złodziei i oszustów, oskarżyła o zabór jej majątku i manipulowanie J. M. (1) znajdującym się w „wątpliwym stanie psychicznym” i jego przetrzymywanie (pisma k.186, k. 189-190, k.191-192, k.194-195, k.196-200, k.202-203, k.205-207, k.208-210, 216, k.546-552, k.639-642, k.676-678, k.732-733, k.791-793, k.794-795, k.1003-1004, k.1062-1063, 1071, k.1076-1077, k.1078-1079, pismo k. 1080-1081, k.1082-1083, k.1732-1736, k.1744, k.1746-1747, k.1748-1749, k.1754-1755, k.1756, k.1802-1807, k.1942-1943, k.1971, k.2118-2119, k.2121-2122, k. 1005-1007).

J. M. (1) w dniu 20 sierpnia 2018 r. wystąpił do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi o umieszczenie G. M. (1) w szpitalu psychiatrycznym bez jej zgody. Wniosek ten został zwrócony postanowieniem z dnia 26 września 2018 r. z uwagi na nieuprawdopodobnienie zasadności przyjęcia uczestniczki do szpitala psychiatrycznego, zaś zażalenie wnioskodawcy na to postanowienie zostało oddalone w dniu 4 kwietnia 2019 r. przez Sąd Okręgowy w Łodzi (postanowienie k.187-188, k.627-628, k. 629-633).

Powódka dwukrotnie wystąpiła o przyjęcie J. M. (1) do szpitala psychiatrycznego na leczenie - bez jego zgody (postanowienie k. 634, wniosek k. 969-971, postanowienie k.1101, wniosek k. 109).

W dniu 6 sierpnia 2018 r. jedna z dotychczasowych klientek powódki wypowiedziała jej pełnomocnictwo – z powodu utraty zaufania; obecnie jest reprezentowana przez adw. J. Ł. (oświadczenie k.184-185, zeznania pozwanej 00:35:38 w protokole rozprawy z dnia 9 października 2020 r. w zw. z 01:03:32 w protokole rozprawy z dnia 29 maja 2019 r. k. 768).

W dniu w dniu 16 sierpnia 2018 r. G. M. (1) złożyła przed notariuszem J. K. w Ł. oświadczenie o odwołaniu darowizny dokonanej na rzecz córki P. Ł., dotyczącej udziału w nieruchomości uregulowanej w księdze wieczystej numer (...). Jako powód odwołania darowizny powołała rażącą niewdzięczność obdarowanej. Jednocześnie wezwała P. Ł. do zwrotnego przeniesienia na rzecz G. M. (1) udziału we własności tej nieruchomości – poprzez podpisanie aktu notarialnego w dniu 7 września 2018 r. (akt notarialny Rep. A Nr (...) k.49, wezwanie k.50-51, informacja k.1481-1484).

P. Ł. nie dokonała zwrotnego przeniesienia udziału we wskazanym przez powódkę terminie. Powódka wyznaczyła jej kolejny termin na dokonanie ww. czynności – w dniu 19 października 2018 r., co również nie zakończyło się zawarciem stosownego aktu notarialnego (akt notarialny Rep. A Nr (...) k. 53-54, wezwania k. 55-57, akt notarialny Rep. A (...)).

Powódka kierowała do pozwanej oraz jej męża J. Ł. szereg wezwań przedsądowych:

- dniu 26 lipca 2018 r. wezwała P. Ł. i J. Ł. do wydania jej rzeczy w lokalu nr (...) znajdującym się w budynku położonym w Ł. przy ul. (...) - mebli, księgozbioru, bibelotów (wezwanie k.59, k.796-797),

- w dniu 2 sierpnia 2018 r. wezwała P. Ł. do zwrotu przedmiotów, stanowiących wyposażenie kancelarii adwokackiej powódki oraz do zaprzestania pozyskiwania klientów powódki i wyrabiania jej złej opinii, zaprzestania kierowania gróźb wobec niej i osaczania jej (wezwanie k.64-65).

- w dniu 5 sierpnia 2018 r. wezwała P. Ł. do rozliczenia się z nią z nakładów, jakie powódka poniosła na nieruchomość w S. Ł., w kwocie 705.600 zł i do wydania ruchomości (wezwanie k.61-63),

- w dniu 24 października 2019 r. i 16 kwietnia 2020 r. wezwała J. M. (1) do rozliczenia się z nią z majątku wspólnego poprzez sprzedaż lokalu nr (...) w Ł. przy ul. (...) i dwóch wiat samochodowych i przekazania jej połowy ceny sprzedaży; ponadto wskazała, iż jest zainteresowana przejęciem lokalu nr (...) w budynku położonym w Ł. przy ul. (...) i wezwała męża do zapłaty na jej rzecz alimentów po 1.000 zł miesięcznie (wezwanie k. 2015, k.2016-2017),

- w dniu 17 listopada 2018 r. zwróciła się do P. Ł. o przywrócenie naruszonego posiadania nieruchomości w S. L. w trybie powództwa posesoryjnego (wezwanie k. 292),

- w dniu 27 grudnia 2018 r. wezwała pozwaną oraz J. M. (1) do wydania tabletu i aparatów telefonicznych (wezwanie k.483-484),

- w dniu 7 stycznia 2019 r. wezwała J. Ł. do przeproszenia jej – w związku z naruszeniem jej dóbr osobistych oraz do zapłaty jej tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania w łącznej kwocie 50.000 zł oraz do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 25.000 zł „za zachowanie stanowiące przedmiot sprawy sygn. akt: I C 1702/19 Sądu Okręgowego w Łodzi” (wezwanie k. 2011-2012),

- w dniu 7 stycznia 2019 r. wezwała P. Ł. i J. Ł. do zapłaty kwoty 5.000 zł za bezumowne korzystanie przez okres 5 miesięcy z mebli, sprzętu elektronicznego, księgozbioru – które określiła jako ukradzione jej w dniu 24 lipca 2018 r. (wezwanie k.486),

- w dniu 7 stycznia 2019 r. wezwała J. M. (1) do zniesienia współwłasności pojazdu marki R. (...) (wezwanie k. 2013-2014),

- w dniu 25 stycznia 2019 r. oraz w wiadomości przesłanej drogą elektroniczną wezwała P. Ł. do wydania zdjęć ślubnych z dnia 18 października 1975 r., zdjęć i portretów przodków, obrazów (wezwanie k.485, k.494-495),

- w dniu 31 stycznia 2019 r. wezwała P. Ł. do wydania pamiątek po dziadku, znajdujących się na nieruchomości w S. L. (wezwanie k.482),

- w dniu 14 kwietnia 2020 r. wezwała P. Ł. do wydania ruchomości stanowiących wyposażenie działki w S. L. - mebli, dywanów, obrazów, bielizny pościelowej, obrusów, pościeli, koców, poduszek, firanek, porcelany, kryształów, zastawy stołowej, różna elektrycznego, pamiątek rodzinnych (wezwanie k. 2009-2010),

- w dniu 30 kwietnia 2020 r. wezwała P. Ł. do zapłaty alimentów kwocie 1.500 zł miesięcznie, począwszy od dnia 1 maja 2020 r., ponadto podała, iż oczekuje dodatkowo wsparcia finansowego również w związku z koniecznością poddania się zabiegowi operacyjnemu, którego koszt określiła na 10.000 zł (wezwanie k. 2008-2009),

- w dniu 12 września 2019 r., 29 sierpnia 2020 r. wezwała J. M. (1) oraz J. Ł. do przeproszenia jej na piśmie oraz zapłaty kwot 15.000 zł, potem po 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia (wezwanie k.2162-2163, k.21634-2165, k.2172-2173, k.2174-2175, k.2176-2177).

P. Ł. wielokrotnie udzielała pisemnych odpowiedzi na skierowane do niej wezwania matki, w których m. in. powołała się na wydanie matce kluczy do lokalu nr (...) w budynku położonym w Ł. przy ul. (...), zaprzeczyła, aby pozyskiwała klientów matki, zakwestionowała twierdzenie matki o posiadaniu przez nią nieruchomości w S. L. oraz zakwestionowała nakłady opisane przez matkę jako poniesione na tę nieruchomość, zwróciła się o listę rzeczy osobistych, jakie powódka zamierza zabrać z tej nieruchomości i wyraziła chęć ich wydania, jednocześnie zaprzeczyła zerwaniu z matką kontaktów, wskazując, że to powódka dezaktywowała jej numer telefonu, powołała się na liczne rozmowy inicjowane przez siebie celem załagodzenia konfliktu rodzinnego, prosiła powódkę o zaprzestanie oczerniania jej oraz jej męża i ojca (korespondencja k.272-291, k.293).

G. M. (1) występowała z zawiadomieniami o podejrzeniu popełnienia przestępstwa:

- do Prokuratury Rejonowej w Zgierzu z zawiadomieniem o popełnieniu przez P. Ł. poprzez przywłaszczenie mienia G. M. (1) – przedmiotów i ubrań znajdujących się na nieruchomości w S. L. (zawiadomienie k.1542-1543),

- do Prokuratury Rejonowej Ł. z zawiadomieniem o fabrykowaniu przez P. Ł. i J. M. (1) fałszywych dowodów, składaniu fałszywych doniesień i oskarżeń (zawiadomienie k.555-556),

- do Prokuratury Rejonowej Ł. z zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przez J. M. (1) przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. poprzez obcowanie płciowe z małoletnią córką P. poniżej 15 roku życia lub dopuszczenia się wobec niej innej czynności seksualnej – postanowieniem z dnia 28 lutego 2019 r. Prokurator odmówił wszczęcia śledztwa w tej sprawie (postanowienie k. 698-699),

- do Prokuratury Rejonowej Ł. z zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez J. Ł. co do przywłaszczenia ruchomości znajdujących się w lokalu nr (...) w budynku położonym w Ł. przy ul. (...), domagała się przeszukania tego lokalu, celem ustalenia, czy wskazane przez nią ruchomości się tam znajdują (pismo k.1537),

- do Prokuratury Rejonowej Ł. z zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia polegającego na doprowadzeniu J. M. (1) przez J. Ł. i P. Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez zawarcie niekorzystnej umowy najmu lokalu nr (...) w budynku położonym w Ł. przy ul. (...) (zawiadomienie k. 1645-1646),

- do Prokuratury Rejonowej Ł. z zawiadomieniem o popełnieniu przez J. M. (1) przestępstwa polegającego na groźbach zabicia G. M. (1), próbie pobicia i przejechania G. M. (1) samochodem, wynajmowania osoby, która miała grozić G. M. (1), podawania jej środków, celem wywołania incydentu kwalifikującego G. M. (1) do pomocy psychiatrycznej (zawiadomienie k. 1538-1541),

- do Prokuratury Rejonowej Ł. z zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa nękania, gróźb bezprawnych, pomawiania, znieważania G. M. (1) przez J. M. (1), P. Ł., J. M. (2) (zawiadomienie k. 1757-1780),

- do Prokuratury Rejonowej Ł. z zawiadomieniem o popełnieniu przez J. M. (1) przestępstwa polegającego na nagrywaniu spotkań z powódką bez jej zgody i wykorzystywaniu zmanipulowanych nagrań w prowadzonych postępowaniach sądowych (zawiadomienie k. 1787-1788, k. 1792-1793),

- do Prokuratury Rejonowej Ł. z zawiadomieniem o popełnieniu przez J. Ł. przestępstwa polegającego na groźeniu G. M. (3) zabójstwem (zawiadomienie k. 1790-1791),

- do Prokuratury Rejonowej Ł. z zawiadomieniem o popełnieniu przez P. Ł. przestępstwa polegającego na naruszenia narządu matki na czas nie dłuższy, niż 7 dni (zawiadomienie k. 1930-1932),

- do Prokuratury Rejonowej Ł. z zawiadomieniem o popełnieniu przez P. Ł. i J. Ł. przestępstwa polegającego na składaniu fałszywych zeznań w sprawie z powództwa G. M. (1) przeciwko J. M. (1) o wydanie nawigacji samochodowej (zawiadomienie k.1952-1953).

Z inicjatywy powódki prowadzone były dochodzenia policyjne z art. 284 § 1 k.k. o przywłaszczenie mienia przez P. Ł., J. M. (1) i J. Ł. w na szkodę G. M. (1) (zawiadomienia k.69, k.70, k.131, k.171, k.479, k.474, k.475, k.476, k.1017, k.1092-1093, k.1094-1093, k. 1542-1543).

G. M. (1) wystąpiła do Naczelnika I Urzędu Skarbowego Ł. w dniu 15 listopada 2018 r., informując, że zgłoszenie darowizny uzyskanej od rodziców przez P. Ł. było fikcyjne, poinformowała o przywłaszczeniu przez pozwaną mienia objętego darowizną. Organ podatkowy poinformował G. M. (1), iż w postępowaniu dotyczącym zgłoszenia ww. darowizny nie jest ona stroną w rozumieniu ordynacji podatkowej (pismo k.1266, k.1267).

J. M. (1) złożył do Prokuratury Rejonowej Ł. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez G. M. (1) przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. – w postaci groźenia przez nią J. M. (1) pozbawieniem życia (zawiadomienie k.306-307).

W dniach 9 listopada 2018 r., 12 listopada 2018 r., 8 grudnia 2018 r. adw. J. Ł. występował do Okręgowej Rady Adwokackiej w Ł. o podjęcie działań dyscyplinarnych wobec adw. G. M. (1), powołał się na kierowane przez nią groźby i wyzwiska – „złodzieju”, fałszywe oskarżenia, naruszenie przez nią tajemnicy adwokackiej, co miało mieć miejsce w obecności klientów obu kancelarii .

W dniu 13 listopada 2018 r. adw. J. Ł. wniósł skargę dyscyplinarną na zachowanie adw. G. M. (1) (pismo k. 319, k.320-321, k.322-323, k. 324).

G. M. (1) wszczęła przeciwko członkom rodziny następujące postępowania sądowe:

- w dniu 10 sierpnia 2018 r. – przeciwko J. M. (1), P. Ł., J. W. o wydanie rzeczy ruchomej – psa (postanowienie k. 1448, pismo procesowe k.1450-1451, k.1457-1459),

- w dniu 13 sierpnia 2018 r. o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej pomiędzy nią a J. M. (1) (pozew k. 1648-1653),

- w dniu 26 listopada 2018 r. o nakazanie J. M. (1) przywrócenia powódce posiadania części lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w Ł. przy ul. (...) (pozew k. 537543

- w dniu 3 grudnia 2018 r. o nakazanie J. M. (1) przywrócenia powódce posiadania pomieszczenia piwnicznego przynależnego do lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w łodzi przy ul. (...) (pozew k. 529-533)

- w dniu 6 grudnia 2018 r. o przywrócenie powódce utraconego posiadania nieruchomości położonej w S. L. (pozew k. 416-422),

- w dniu 27 grudnia 2018 r. o nakazanie J. M. (1) wydania powódce akt spraw sądowych, administracyjnych i egzekucyjnych prowadzonych przez nią w ramach działalności gospodarczej – kancelarii adwokackiej poczynawszy od 1 stycznia 1995 r. , które to akta miały znajdować się w ww. pomieszczeniu piwnicznym (pozew k. 513-520),

- w dniu 4 stycznia 2019 r. o nakazanie P. Ł. wydania powódce rzeczy osobistych, znajdujących się na nieruchomości w S. L. bądź o zasądzenie od tej pozwanej kwoty 4.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (pozew k. 407-414),

- w dniu 15 stycznia 2019 r. o nakazanie J. M. (1) wydania powódce urządzenia piorącego, myjki i czterech opon zimowych (pozew k. 525-528),

- w dniu 28 stycznia 2019 r. o nakazanie J. M. (1) wydania powódce nawigacji samochodowej (pozew k. 521-524).

- w dniu 10 kwietnia 2019 r. o nakazanie P. Ł. wydania powódce nagród kolarskich brata ojca powódki znajdujących się na nieruchomości w S. L. (pozew k. 743-746),

- w dniu 29 kwietnia 2019 r. przeciwko P. Ł. i J. Ł. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli przeniesienia na G. M. (1) własności ruchomości w postaci dwóch obrączek ślubnych, darowanych im przez powódkę w czerwcu 2018 r. Powołała się na rażącą niewdzięczność obdarowanych w stosunku do darczyńcy (pozew k. 734-7742),

- w dniu 12 czerwca 2019 r. z prywatnym aktem oskarżenia P. Ł., w dniu 13 czerwca 2019 r. z prywatnym aktem oskarżenia przeciwko J. Ł., a w dniu 11 czerwca 2019 r., 5 sierpnia 2019 r. i 14 października 2019 r. z prywatnym aktem oskarżenia przeciwko J. M. (1) o czyny z art. 212 § 1 k.k. – pomówienia i art. 216 § 1 k.k. – znieważanie (pismo – akt oskarżenia k. 1781-1786, k.2019-2023, k.2024-2026, k.2027-2031, k.2031-2036, k.2043-2047),

- w dniu 23 września 2019 r. przeciwko J. Ł. o naruszenie jej dóbr osobistych (pozew k.1808-1816, k. 1853-1860),

- w dniu 23 grudnia 2019 r. przeciwko P. Ł. o nakazanie jej wydania ruchomości – mebli, sprzętu rtv i agd, stanowiących wyposażenie kancelarii (pozew k.1841-1847),

- w dniu 27 marca 2020 r. z prywatnym aktem oskarżenia przeciwko P. Ł. o czyny z art. 157 § 2 k.k. i art. 217 § 1 k.k. - naruszenie czynności narządu ciała , naruszenie nietykalności cielesnej (akt oskarżenia k. 1948-1951, k.2037-2040).

Wiosną 2019 r. powódka złożyła wniosek do sądu, domagając się psychiatrycznego przebadania córki (w protokole rozprawy z dnia 9 października 2020 r. zeznania powódki 00:33:05).

P. Ł. w dniu 8 lutego 2019 r. wystąpiła o złożenie do depozytu sądowego 355 ruchomości (ubrań, torebek, kosmetyczki, szczotki do włosów), celem spełnienia świadczenia w postaci wydania rzeczy ruchomych ze sprawy z powództwa G. M. (1). Powołała się na fakt, że G. M. (1) odmawia ich przyjęcia. Jako osobę, której mają być wydane ruchomości z depozytu wskazała G. M. (1) (wniosek k. 695-697).

Powódka w dniu 7 stycznia 2020 r. dokonała zmiany nazwiska na L. (decyzja administracyjna k.1840).

W dniu 12 lutego 2020 r. powódka zabrała z piwnicy w budynku przy ul. (...) swoje rzeczy – bombki choinkowe. Był przy tym obecny J. M. (1) i G. L. ora z osoba towarzysząca powódce, która filmowała sytuację. Doszło do kolejnej sprzeczki rodzinnej (stenogramy nagrań i nagranie na płycie CD k. 2077-2091)

W opinii lekarskiej wykonanej na prywatne zlecenie u powódki stwierdzono sińce i otarcia naskórka prawej kończyny górnej – powódka podała, że jest to skutek pobicia przez córkę w dniu 12 lutego 2020 r. (opinia prywatna k.1908).

Zarówno J. M. (1) jak i G. M. (1) nagrywali się nawzajem podczas awantur rodzinnych (bezsporne).

P. Ł. korzystała w pomocy psychologicznej. Psycholog prowadzący terapię ocenił, że wykazuje ona wykazuje objawy lęku i depresji w związku z konfliktem z matką oraz przemocą psychiczną z jej strony (prywatna opinia psychologiczna k. 381-382).

P. Ł. unika kontaktu z G. M. (1), co wynika z zaleceń psychologa (w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. - zeznania świadka J. Ł. 00:53:28).

P. Ł. chciałaby pogodzić się z matką, ale boi się jej - wyzywania i krzyków z jej strony. Jest zmęczona sytuacją rodziną, (zeznania pozwanej w protokole rozprawy 09 października 2020 r. z dnia 00:44:31).

Powódka nie chce pogodzić się z córką, uważa, że pozwana zniszczyła jej „wszystko to, co najdroższe” (oświadczenie pozwanej w protokole rozprawy z dnia 29 stycznia 2020 r. 01:09:29)

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, zeznań stron i świadków.

Prawdziwość i autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności i mocy dowodowej.

Za wiarygodne z całości Sądu uznał zeznania powódki oraz świadków: J. Ł., J. M. (1) (członków rodziny stron) oraz M. K. i I. P. – zeznania te były spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniały, dając pełny obraz opisanych okoliczności; w części zostały też potwierdzone zeznaniami powódki i jej oświadczeniami w licznych pismach procesowych, w których potwierdziła, iż krytykowała ustawienie stołów w sali weselnej i wybór sukni ślubnej swojej córki, że dała w prezencie ślubnym córce list z informacją o wydziedziczeniu jej i że życzyła jej „dzieci z downem”, fakt awantury rodzinnej z udziałem stron w dniu 24 lipca 2018 r., fakt, że domagała się kluczy do lokalu nr (...) w budynku położonym w Ł. przy ul. (...) (jednakże powódka podała własną interpretację tych sytuacji -przedstawiała siebie jako osobę sprowokowaną do pewnych zachowań przez pozostałych członków rodziny), fakt, że na weselu nie było początkowo winietki z jej imieniem i nazwiskiem (jednak w zeznaniach powódka podała własną interpretację tych sytuacji - uznała, że jest to celowe działanie pozwanej, nie zaś nieporozumienie, czy też zaniedbanie obsługi).

Jako nieprzydatne dla potrzeb rozstrzygnięcia okazały się zeznania świadków:

- w dużej części P. T. – który opisywał zdarzenia znane mu jedynie z relacji strony, nie był przy nich obecny („ja przy nich nie byłem”, „wiem o tym spotkaniu od obu stron”), ponadto prezentował własną interpretację tych zdarzeń m. in. zdiagnozował ich przyczyny (w protokole rozprawy z dnia 3 października 2019 r. 00:05:54-00:01:20:39),

- w dużej części K. G. – która opisywała głównie zdarzenia, znane jej jedynie z relacji strony, nie była przy nich obecna („była taka sytuacja, o której wiem od powódki”, „to wszystko wiem od powódki”); ponadto z zeznań tego świadka wynika, że jest ona przyjaciółką powódki, istnieje więc podejrzenie co do jej bezstronności - może być zainteresowana rozstrzygnięciem sprawy na korzyść jednej ze stron.

Sąd nie dał wiary w dużej części zeznaniom powódki, co do tego, iż:

- pozwana składa fałszywe zeznania, wyzywa matkę, chce ją zniszczyć jako adwokata i w tym celu pisze pisma procesowe J. M. (1) (w protokole rozprawy z dnia 9 października 2020 r. 00:07:30) – nie znajduje to potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym,

- że pozwana nie zaprosiła powódki na swój ślub (w protokole rozprawy z dnia 9 października 2020 r. 00:07:30 w zw. z 00:02:03 w protokole rozprawy z dnia 29 maja 2019 r.) – nie znajduje to potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności zaproszeniach i zeznaniach świadków,

- iż powódka zakupiła lokal nr (...) w budynku położonym w Ł. przy ul. (...) (w protokole rozprawy z dnia 9 października 2020 r. 00:07:30 w zw. z 00:02:03 w protokole rozprawy z dnia 29 maja 2019 r.) – pozostaje to w sprzeczności z oświadczeniem powódki w treści aktu notarialnego z dnia 24 października 2014 r., Rep. A Nr 5730/2014 ((...)- (...)),

- że zakupu tego dokonała tego celem rozszerzenia swojej kancelarii adwokackiej – nie znajduje to potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności powódka nie zgłosiła tego lokalu jako miejsca prowadzenia działalności gospodarczej,

- że pozwana i jej ojciec robią jej złośliwe „psoty” w mieszkaniu (w protokole rozprawy z dnia 9 października 2020 r. 00:07:30 w zw. z 00:02:03 w protokole rozprawy z dnia 29 maja 2019 r.) – nie znajduje to potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd nie uznał za dowód w niniejszej sprawie faktur dotyczących zakupu sprzętu agd, rtv, mebli (faktury k. 720-731, k.1362-1367, k.1588-1592, k.1596-1604) oraz reklamacji mebli (k.15931594, k.1595), gdyż wystawione są one na nazwisko powódki ze wskazaniem adresu jej kancelarii adwokackiej: Ł., ul. (...), nic nie wskazuje, iż zakupu miał na celu wyposażenie kancelarii nr 6.

Sąd na podstawie art. 2352 § 1 pkt 5 k.p.c. oddalił niezrealizowane wnioski dowodowe stron z uwagi na to, że okoliczności sporne zostały już wyjaśnione, ponadto Sąd uznał, że zmierzają one do przedłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

W realiach niniejszej sprawy bezspornym było, że powódka złożyła oświadczenia w formie aktu notarialnego o odwołaniu darowizny, datowane na dzień 16 sierpnia 2018 r., które zostało doręczone pozwanej – było ono zgodne z wymogiem formalnym z art. 900 k.c.

Oświadczenie odwołujące darowiznę nieruchomości nie powoduje automatycznie przejścia własności nieruchomości z obdarowanego na darczyńcę, lecz stwarza jedynie obowiązek zwrotu przedmiotu odwołanej darowizny stosownie do przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 898 § 2 k.c.). W razie zatem skutecznego odwołania darowizny obdarowany ma obowiązek zawrzeć umowę przenoszącą własność nieruchomości (prawa do lokalu) na darczyńcę. Odmowa daje darczyńcy uprawnienie do wytoczenia powództwa o stwierdzenie obowiązku złożenia przez obdarowanego oświadczenia woli co do przeniesienia własności z powrotem na darczyńcę (art. 64 k.c. i art. 1047 k.p.c.).

Poddając ocenie skuteczność dokonanego przez powódkę odwołania darowizny podkreślić należy, że z chwilą dokonania darowizny powstaje między darczyńcą a obdarowanym szczególny stosunek osobisty, mający charakter moralny, a przejawiający się obowiązkiem wdzięczności obdarowanego. Naruszenie tego obowiązku w sposób dotkliwy dla darczyńcy powoduje konsekwencję przewidzianą w art. 898 § 1 k.c., polegającą na zaktualizowaniu się uprawnienia darczyńcy do odwołania darowizny. Jako przesłankę tego uprawnienia ustawodawca w art. 898 k.c. wskazuje rażącą niewdzięczność. Posługuje się zatem zwrotem niedookreślonym, pozostawiając sądowi ustalenie, czy konkretne zachowania obdarowanego mieszczą się w zakresie pojęciowym tego sformułowania w kontekście powszechnie akceptowanych norm moralnych. Ocena powyższa wymaga zatem rozważenia każdego przypadku indywidualnie, na podstawie konkretnych okoliczności sprawy i wymyka się szerszym uogólnieniom. Należy więc mieć na względzie kryteria obiektywne i subiektywne. Te pierwsze, to np. stosunki panujące w danym środowisku społecznym oraz zwyczaje utrzymujące się na danym obszarze, indywidualne przymioty osób zainteresowanych, te drugie natomiast, to przede wszystkim wewnętrzne odczucia darczyńcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r., I CK 112/2005).

W literaturze przedmiotu i orzecznictwie przyjmuje się, że przez pojęcie rażącej niewdzięczności należy rozumieć tylko takie czynności obdarowanego (działania lub zaniechania), które są skierowane przeciwko darczyńcy z zamiarem nieprzyjaznym. Chodzi tu przede wszystkim o popełnienie przestępstwa przeciwko darczyńcy (zarówno przeciwko życiu, zdrowiu i czci, jak i przeciwko mieniu) oraz o naruszenie przez obdarowanego obowiązków wynikających ze stosunków osobistych łączących go z darczyńcą (np. odmowa udzielenia pomocy w czasie choroby, mimo oczywistej możliwości). O istnieniu lub nieistnieniu podstaw do odwołania darowizny z powodu rażącej niewdzięczności decydują w każdym wypadku konkretne okoliczności, rozważane na tle zwyczajów panujących w określonym środowisku społecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 115/01; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2005 r., II CK 265/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 1599/00; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2000 r., II CKN 280/00; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., IV CSK 113/11). Znamion rażącej niewdzięczności nie wyczerpują z reguły czyny nieumyślne obdarowanego, drobne czyny nawet umyślne, ale nie wykraczające, w określonych środowiskach poza zwykłe konflikty życiowe, rodzinne, jak też wywołane zachowaniem się, czy działaniem darczyńcy. Nie jest również obojętna przyczyna niewdzięczności, bo umożliwia dokonanie osądu, czy i na ile zachowanie obdarowanego może być uznane za nieusprawiedliwione (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2010 r., II CSK 68/10). Wskazuje się, że nie mogą być uznane za rażącą niewdzięczność przykrości i krzywdy czynione impulsywnie, lecz mieszczące się w granicach zwykłych konfliktów życia codziennego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2001 r., II CKN 818/00).

W kontekście oświadczenia powódki o odwołaniu darowizny, badaniu w sprawie podlegało, czy opisane przez nią zachowania pozwanej miały rzeczywiście miejsce i - co ważne - czy nastąpiły przed złożeniem powołanych oświadczeń, albowiem tylko wtedy można je uznać za skuteczne. Istotnym jest również, że zdarzenia te musiały mieć miejsce nie dalej niż rok przed złożeniem tychże oświadczeń, gdyż zgodnie z art. 899 § 3 k.c., darowizna nie może być odwołana po upływie roku od dnia, w którym uprawniony do odwołania dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego.

W złożonym pozwanej oświadczeniu o odwołaniu darowizny powódka wskazała jako przyczynę - rażącą niewdzięczność obdarowanej córki. Z jej zeznań i twierdzeń zawartych w załączonych pismach procesowych wynika, że pierwsze zachowanie córki odebrane przez nią jako rażąca niewdzięczność miało miejsce w dniu 23 lipca 2018 r., gdyż w tym dniu powódka oświadczyła, że nie udzieli córce błogosławieństwa, a kolejne sytuacje miały miejsce w dniu 24 lipca 2018 r. (gdy miała miejsce awantura rodzinna zakończona interwencją policji i wyprowadzką pozwanej z domu rodzinnego) oraz w dniu 28 lipca 2018 r. - w tym dniu powódka złożyła pozwanej pisemną informację o wydziedziczeniu. W kolejnych dniach miały miejsce dalsze zachowania pozwanej, oceniane negatywnie przez powódkę - w tym odmowa udzielenia powódce wstępu na nieruchomości, którą niegdyś podarowała córce.

W tej sytuacji, bacząc na okoliczność, że oświadczenie o odwołaniu darowizny datowane jest na 16 sierpnia 2018 r. uznać należy, że termin ten został dochowany.

Sąd w okolicznościach sprawy badał, czy zachowaniu pozwanej względem powódki można przypisać cechy rażącej niewdzięczności.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że stosunki między stronami przez strony układały się poprawnie, zaś przyczyny ich późniejszego pogorszenia leżały głównie po stronie powódki.

Pierwotnym źródłem konfliktu między stronami było przede wszystkim zachowanie powódki w toku przygotowań do ślubu pozwanej, gdy powódka próbowała narzucać narzeczonym własne zdanie w sprawach organizacji ślubu i przyjęcia weselnego. Na fakt, iż pozwana nie liczyła się ze zdaniem córki i jej przyszłego męża wskazuje też zaplanowanie i przygotowanie przez powódkę poprawin, niejako wbrew woli narzeczonych. W swoim zachowaniu pozwana nie ograniczyła się wyłącznie do krytyki wyborów państwa młodych, ponieważ - gdy jej zdanie nie zostało uwzględnione, podjęła działania odwetowe: odmówiła córce swego błogosławieństwa, złożyła oświadczenie o jej wydziedziczeniu, dezaktywowała telefon dany jej do dyspozycji.

Z materiału dowodowego wynika, iż pozwana w okresie przedślubnym podjęła działania w postaci telefonów do znajomych matki, w tym znajomego psychologa, wyrażające zaniepokojenie złym stanem emocjonalnym matki, zaproponowała też, by psycholog towarzyszył jej matce podczas uroczystości. Zdaniem Sądu opisane zachowanie pozwanej można ocenić nie jako próbę zrobienia z matki osoby chorej psychicznie (wedle oceny tej sytuacji przez powódkę np. w piśmie procesowym k.77) lecz jako nieudolną próbę załagodzenia konfliktu i zapewnienia matce będącej w sytuacji konfliktu z członkami rodziny, wsparcie osób ocenianych przez nią jako akceptujące.

Ponadto kolejnym punktem zapalnym konfliktu między stronami był fakt, iż powódka nie potrafiła pogodzić się z faktem, że nie może władać jak właściciel nieruchomością darowaną córce. W związku z tym domagała się dostępu do działki, wydania wszystkich rzeczy z działki oraz kluczy, negocjowała możliwość wycięcia roślinności przez pozwaną i jej męża (zob. pismo procesowe k. 227), była niezadowolona, że pozwana założyła dodatkowe zabezpieczenia. Na tym tle dochodziło do kolejnych interwencji policji – wzywanej przez powódkę i interwencji ochrony, która zjawiała się, gdy powódka bez zaproszenia wchodziła na nieruchomość. Powódka próbowała również wymóc na córce podpisanie umowy o swoim dożywotnim prawie dostępu do nieruchomości.

W ocenie Sadu wszystkie opisane zachowania pozwanej związane ze sporną nieruchomością mieszczą się w granicach normalnego gospodarowania swoją własnością, zaś wyproszenie matki z działki, czy odmowa udzielenia jej dalszego wstępu były reakcją na gwałtowne i roszczeniowe zachowania pozwanej, naruszającej granice praw właścicielskich.

Bezspornym było, iż powódka jest skonfliktowana także z zięciem i mężem, z którym jest w trakcie postępowania rozwodowego. Wskazując na podstawy rażącej niewdzięczności pozwanej powódka przypisuje jej szereg działań, w rzeczywistości dokonanych przez pozostałych członków rodziny jak decyzję o złożeniu pozwu rozwodowego, składanie skarg, wnioski o psychiatryczne przebadanie powódki. Mimo oczywistych dowodów, że autorami tych pism nie jest powódka, lecz mąż i zięć (na co wskazują ich odręczne podpisy), powódka określa swoją córkę jako twórcę tych pism, uważając, że jest ona tą, która nakłoniła inne osoby do złożenia pod podpisów pod przygotowanymi już pismami.

Należy podkreślić, iż w toku procesu nie przedstawiono wiarygodnych dowodów, że w okresie od 23 lipca 2018 r. (pierwsza sytuacja konfliktowa między stronami) do 16 sierpnia 2018 r. (data odwołania darowizny) pozwana inspirowała wystąpienia innych członków rodziny przeciwko powódce. W szczególności brak podstaw, by obarczyć ją winą za rozpad związku rodziców i ustanie więzi między nimi – Sąd zwrócił uwagę, iż to powódka pierwsza poruszyła kwestię ewentualnego rozwodu z J. M. (1) po sprzeczce z rodziną w salonie sukni ślubnych.

I wreszcie powódka w swoich twierdzeniach oskarża powódkę również o takie czyny jak np. wykradzenie z torebki dowodu osobistego, wszystkich dokumentów dotyczących majątku, nawet polis (pismo procesowe k.16, k.87),

„złośliwe psoty” dokonywane w mieszkaniu pod nieobecność powódki, kradzież biżuterii, zabór akt sprawy jednej z klientek powódki, zmiana hasła na Portalu Informatycznym Sądów. Należy podkreślić, iż zaistnienie żadnej z tych okoliczności nie zostało wykazane w toku niniejszego procesu.

Powódka powoływała się również na wulgarne i obraźliwe określenia i komentarze pod jej adresem, jakie rzekomo miała kierować pozwana – okoliczności te nie zostały jednak jednoznacznie potwierdzone (wskazywały na to zeznania dwóch świadków – znajomych powódki, pozostające w sprzeczności z pozostałymi dowodami). W licznych pismach napisanych do matki przez pozwaną Sąd nie doszukał się ani jednego zwrotu, który można by uznać za wulgarny czy obraźliwy. Jednocześnie Sąd zwrócił uwagę, iż powódka wprawdzie zeznała, że nigdy nie używała wobec córki wulgarnych słów i nie mówiła o niej obraźliwie, lecz przeczy temu oświadczeniu treść skierowanych do pozwanej wezwań i pism procesowych, w których nazywa ją „totalnym zerem” (zob. np. k.221), najgorszą córką (k.79), „złodziejem żalonym i bez honoru” (pismo procesowe k.233), określa, że jest członkiem grupy przestępczej (k.90), że może być nienormalna (k. 233).

Nawet jeśli więc uznać, że pozwana jednak użyła wobec matki zwrotów niecenzuralnych w sytuacjach narastającego konfliktu rodzinnego, należy podzielić poglądy Sądu Najwyższego, iż rażącej niewdzięczności nie stanowią krzywdy popełnione w uniesieniu bądź rozdrażnieniu, wywołanym zachowaniem darczyńcy (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1997 r., sygn.. III CKN 170/97) - a tak właśnie ułożyły się okoliczności i wydarzenia w niniejszej sprawie.

Sąd uznał, iż obie strony procesu mają poczucie duże krzywdy doznanej przez stronę przeciwną – poczucie to powstało już w okresie poprzedzającym bezpośrednio odwołanie darowizny. Jednocześnie jednak wszystkie zgromadzone w sprawie dowody potwierdzają decydujący wpływ powódki w powstaniu i eskalację konfliktu między stronami. Wskazuje na to również obecne zachowanie stron:

- pozwana boi się powódki i przeważnie unika konfrontacji z nią, ma nadzieję na zakończenie konfliktu, który wywołał u niej konieczność korzystania z pomocy psychologicznej, nie składa na nią skarg, nie wytacza spraw sądowych przeciwko niej, nie złożyła wniosku o badanie psychiatryczne matki czy umieszczenie jej w szpitalu psychiatrycznym,

- tymczasem powódka kieruje przeciwko pozwanej kolejne liczne skargi, pozwy, prywatne akty oskarżenia oraz wnioski o umieszczenie córki w szpitalu psychiatrycznym, odmawia mediacji, składa deklaracje, że nigdy córce nie wybaczy - w ocenie Sądu świadczy to o tym, iż powódka nie jest zainteresowana zakończeniem konfliktu z córką.

W konsekwencji wobec braku przesłanek z art. art. 898 k.c., oświadczenie powódki o odwołaniu darowizny nie mogły odnieść oczekiwanego przez powódkę skutku prawnego.

Z tych względów powództwo winno zostać oddalone.

Jednocześnie Sąd uznał, że na podstawie art. 102 k.p.c. w niniejszej sprawie zachodzą okoliczności szczególne, które dają podstawę do nieobciążania kosztami procesu powódki, która ten proces przegrała. Obciążenie matki pozwanej kosztami procesu byłoby nieetyczne i niesprawiedliwe w świetle zasad współżycia społecznego.

Z/

doręczyć odpisy wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikowi pozwanej przez PI oraz powódce.